

HIERNAAST

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Annette Behrens, 2015

Amber Kalkman

Het Lyceum Rotterdam

Het geschreeuw begint nu echt te luid te worden. Elke avond, als hij thuiskomt, hoor ik hem en zijn vrouw discussiëren, de kinderen huilen en de honden janken. Het is mij allang duidelijk dat de buurman zijn familie mishandelt.

's Ochtends worden de honden in het vogelhok opgesloten. Als de buurman, wiens naam ik nooit vernomen heb, vertrekt, haalt zijn vrouw ze weer het huis in. 's Avonds is het baasje natuurlijk kwaad als hij zijn viervoetige vrienden binnen ziet zitten.

Alcohol speelt een grote rol in deze vreselijke gebeurtenissen. De stem van de buurman klinkt nogal instabiel. Zijn familie zie ik nooit het huis verlaten. Niet voor het halen van boodschappen, niet voor school of om de honden uit te laten. Ik geloof dat de honden hun behoeften in het kippenhok doen, het ruikt namelijk niet al te fris als ik de tuin in ga.

Mijn hoofdpijn begint erger te worden. Als ik die honden nou neem, zou het dan stiller zijn? Ik heb zelf niets liever dan nieuwe kameraden.

Deze ochtend wanneer hij vertrekt en zijn vrouw hem nederig gedag zegt, sluip ik mijn tuin in. Zouden de honden aanslaan? Ik kan de politie wel overtuigen dat dit een reddingsactie is. Ik sluip verder. Wanneer ik over het lage hek dat onze tuinen scheidt geklommen ben, valt het mij op hoeveel vogels er zich bij dit huis verzamelen. Het lijkt alsof ze de gevangenen in

het hok en het huis belachelijk maken door voor hen te gaan staan en dan weg te vliegen. Deze mensen en honden kunnen niet weg, niet zonder hulp.

Schuld begint aan mijn geweten te knagen, waarom red ik de honden terwijl ik ook het alarmnummer had kunnen intikken en een hele familie had kunnen redden? Ik spiek door de gaten in de platen die het hok dicht maken en zie de arme rakkers tegen elkaar aan liggen. Ze hebben het vast koud. Mijn hand trekt het schuifslot opzij, mijn hoofd weet nog niet of wat ik doe wel juist is, mijn lichaam beweegt uit zichzelf. De dames kijken op en slaan hun staarten heen en weer, ze zijn stil. Dit beeld geeft mij energie en zin om deze overtreding af te maken. Samen met mijn slachtoffers loop ik weer terug naar het hek. Beiden zijn licht genoeg om over het hek te tillen zonder dat het opvalt.

Het is avond. De gestolen teefjes liggen naast mij, gedeeltelijk op mij, op de bank. Hopelijk blijft het, naast het nauwelijks hoorbare gehuil van de buurvrouw, stil vannacht. Ik zie de koplampen van de auto van de buurman. De zenuwen lopen op. Heel even speel ik met het idee om de honden weer terug over het hek te tillen. Bevroren blijf ik zitten. Ik merk dat mijn handen steeds vaster in de vacht van één van de dames beginnen te zitten. De deur hiernaast gaat open, de buurvrouw huult, de buurman schreeuwt en de honden beginnen wild te grommen.